

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/6/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115224254
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115224254.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobkyne: D. N., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXXX/X, H. R. N., zastúpenej: Sidor a partneri, s. r. o., IČO: 52 635 970, so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35792752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie 3.376,46 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 19C/441/2015-192 zo dňa 16. septembra 2019, v časti výroku I. a III., takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti vo veci samej vo výroku I. a v závislom výroku o náhrade trov konania vo výroku III. p o t v r d z u j e .
- II. Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 3.376,46 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.376,46 eur od 15.6.2017 do zaplatenia, všetko do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, výrokom II. rozhodol tak, že vo zvyšku konanie zastavil a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd po citovaní § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 6, § 451 ods. 1 a 2, § 563, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ) a § 497 Obchodného zákonníka, rozsudok vecne odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 3.376,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.376,46 eur od 02.12.2016 až do zaplatenia titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keď mala za to, že poskytnuté úvery sú bezúročné a bezpoplatkové, žalovanému zaplatila sumu vyššiu ako predstavovala suma poskytnutého úveru. Keďže žalovaný ako právnická osoba poskytol v rámci svojho podnikania úver žalobkyni ako fyzickej osobe, ktorá nekonala v rámci predmetu svojho povolania alebo podnikania, predmetné zmluvy sú zmluvami spotrebiteľskými. Nárok žalobkyne vyplýva zo spotrebiteľského vzťahu, preto námietka miestnej nepríslušnosti vznesená žalobcom nebola dôvodná.

3. Súd pristúpil k skúmaniu jednotlivých obsahovaných náležitostí zmlúv a zistil, že vo všetkých troch zmluvách absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, čo bolo podstatnou náležitosťou zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona. Účelom zavedenia uvedenej náležitosti zmluvy o úvere bolo docieľiť to, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný v akých termínoch, kedy a v akej výške a ako dlho je povinný si plniť svoje povinnosti. Uvedené nemôže plniť údaj o výške splátky a

počte splátok bez uvedenia splatnosti ani prvej splátky priamo v zmluve. Konečná splatnosť musí byť určená konkrétne tak, aby si mohol spotrebiteľ už na začiatku urobiť obraz o dĺžke trvania úveru a tým zvoliť aj najvhodnejšiu voľbu medzi viacerými úverovými produktmi. I keď v danom prípade podľa názvu zmluvy sa jednalo o revolvingový úver, v skutočnosti boli finančné prostriedky úveru vo všetkých troch zmluvných vzťahoch poskytnuté jednorázovo a zo zmlúv je zrejmé, že mali byť splatené vo všetkých troch prípadoch v mesačných splátkach v počte 42. Teda uvedenie termínu konečnej splatnosti bolo podstatnou náležitosťou zmluvy a tento termín bol žalovanému známy v čase uzavretia zmluvy. V zmluve tiež nie sú v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) vôbec uvedené predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov, čo bolo podstatnou náležitosťou zmluvy.

4. Vzhľadom na uvedené, keďže zmluvy neobsahujú základné náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f), j) je potrebné považovať úvery za bezúročné a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z. (zmluva uzavretá 27.4.2012) a podľa § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. (zmluvy uzavreté dňa 28.1.2013), súd preto neskúmal ďalšie dôvody na ktoré poukazovala žalobkyňa a ktoré by mali spôsobovať bezúročnosť zmluvy.

5. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyni bol poskytnutý úver zo zmluvy č. 8100045045 zo dňa 27.4.2012 vo výške 1.284,25 eur, keď zvyšok z celkovej sumy 1.500,- eur predstavoval poplatok za poskytnutie úveru; zo zmluvy č. 8500020698 zo dňa 28.1.2013 vo výške 1.284,25 eur, keď zvyšok z celkovej sumy 1.500,- eur predstavoval poplatok za poskytnutie úveru a zo zmluvy č. 8500020702 zo dňa 28.1.2013 vo výške 1.001,83 eur, keď zvyšok z celkovej sumy 1.170,- eur predstavoval poplatok za poskytnutie úveru. Celková poskytnutá suma bola vo výške 3.570,30 eur. Uvedené nebolo v konaní sporné. Žalobkyňa zaplatila celkovo sumu 9.281,79 eur, ktorá skutočnosť nebola v konaní sporná.

6. Nakoľko súd dospel k záveru, že zmluvy sú bezúročné a bez poplatku, bola žalobkyňa povinná žalovanému vrátiť iba sumu skutočne poskytnutého úveru vo výške 3.570,30 eur. Žalobkyňa bez právneho dôvodu žalovanému uhradila i sumu 5.711,49 eur, o uvedenú sumu sa žalovaný bezdôvodne obohatil a z tohto dôvodu v zmysle citovaného ustanovenia § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka je žalovaný povinný obohatenie vydať. Žalobkyňa v predmetnom konaní žiadala zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 3.376,46 eur, preto súd v zmysle vyššie uvedeného, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 3.376,46 eur.

7. Zároveň súd priznal žalobkyni úrok z omeškania z dlžnej sumy a to od 15.6.2017, kedy bol žalovaný už v omeškaní s plnením, keď žalovanému bola doručená výzva (uznesenie o pripustení zmeny žaloby a návrh, ktorým sa žalobkyňa domáhala predmetného nároku) na vydanie bezdôvodného obohatenia ako rozdielu medzi skutočne poskytnutou sumou úveru a zaplatenou sumou žalobkyňou dňa 13.6.2017, v zmysle citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, žalovaný mal plniť nasledujúci deň t.j. 14.6.2017 a dňa 15.6.2017 bol v omeškaní. Žalobkyňa má právo v zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na úrok z omeškania, ktorý si uplatnila v správnej výške, keď výška základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky ku dňu 15.6.2017 bola 0,00 %.

8. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.376,46 eur od 2.12.2016 do 14.6.2017, súd v súlade s citovanými ustanoveniami konanie v tejto časti zastavil, keď nebol potrebný súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby, nakoľko k späťvzatiu žaloby došlo skôr, než sa začalo pojednávanie.

9. Žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, preto jej súd priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku I. a III. podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozsudku konštatoval, že úver zo zmluvy 08100045045, 8500020698, 8500020702 je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluvy neobsahujú termín konečnej splatnosti.

11. Tvrdí, že súd prvej inštancie v tejto otázke dospel k nesprávnym záverom, a to z nasledovných dôvodov: (i) v zmysle výkladu Súdneho dvora EÚ vo veci C - 42/15 bráni újné právo takému výkladu vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého je bezúročnosť úveru možné spájať s náležitosťou, ktorú újné

právo neurčuje ako povinnú náležitosť zmluvy, (ii) údaj o konečnej splatnosti všetky uzavreté zmluvy obsahujú, a hoci na túto skutočnosť žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal, konajúci súd v napádanom rozsudku uviedol len všeobecné, šablónovité vyjadrenie bez toho, aby sa argumentom žalovaného vôbec zaoberal, (iii) súdna prax ohľadne uvádzania konečnej splatnosti nie je jednotná a je preto neprípustné, aby nejednoznačný a sporný výklad zákona bol na ťarchu sporovej strany a (iv) zmena zákona č. 129/210 Z. z., ktorá je účinná od 01.05.2018 a ktorá bola prijatá z dôvodu odstránenia nepresností implementácie smernice potvrdzuje fakt, že s "konečnou splatnosťou" nie je možné spájať žiadny následok. Ak by tento údaj a jeho uvádzanie malo byť súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom jeho vypustenie z ustanovení zákona je vlastne popretím takéhoto cieľa.

12. Súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.

13. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

14. Súdny dvor EÚ svojím výkladom teda vymedzil dve podstatné skutočnosti, a to že s inou náležitosťou, akou je náležitosť uvedená v článku 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES nie je možné spájať záver o bezúročnosti, pretože takúto inú náležitosť nie je možné do vnútroštátnej úpravy ani uviesť. Druhou skutočnosťou je, že bezúročnosť úveru je možné spájať len s náležitosťou, ktorá spochybňuje možnosť posúdiť rozsah záväzku spotrebiteľa (čo termín konečnej splatnosti nie je, pretože ten žiadny rozsah nedefinuje. Rozsah záväzku vymedzuje počet a výška splátky, celková čiastka na splatenie a RPMN).

15. Náležitosť "konečná splatnosť úveru" nepozná úijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úijného práva bola vylúčená. Stalo sa tak novelou č. 279/2017 Z. z. (článok XII.), pričom jej prijatie bolo odôvodnené tým, že ide o zohľadnenie záverov Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíróová a v nadväznosti naň upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a upravuje okolnosti, za ktorých sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by "konečná splatnosť" mala byť náležitosťou zmluvy v rámci zabezpečenia ochrany spotrebiteľa, potom nedáva ani zmena zákona, a ani samotné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ racionálny význam.

16. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa.

17. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, ktoré sa týkalo práve výkladu ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte úijného práva, konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C- 212/07, bod 110).

18. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116: "Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C 160/01, Zb. s. 1-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50)."

19. Súdny dvor EÚ (§ 110 Konstantinos Adeneler C-212/04, § § 44,47 Pupino C-105/03) vymedzil hranicu povinnosti eurokonformného výkladu ako hranicu contra legem. ňou určil, kedy nepriamy účinok neprichádza do úvahy. Je však dôležité povedať, že contra legem nie je totožné s contra verba legis. Výklad "contra verba legis" je prístup, kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona, a slová zákona "ustupujú" do úzadia. Napokon, tento výkladový postup je vlastný aj vnútroštátnemu právu a samotný Ústavný súd SR ho pozná a pripúšťa. Výklad "contra legem" predstavuje popretie účelu zákona.

20. Náležitost' "konečná splatnosť" nepozná ani úijné právo a od 01.05.2018 ani vnútroštátne právo. Tejto náležitosti tak nie je možné priradiť žiadny účel, ktorý by malo plniť, pretože ak by daný údaj nejaký účel plnil, potom by nebol vypustený zo zákona bez náhrady. Absencia účelu pri uvádzaní "konečnej splatnosti" tak znamená aj to, že pri úvere do 30.04.2018 neuvedenie tohto údaju by pri formalistickom výklade zákona znamenalo bezúročnosť úveru, a od 01.05.2018 pri rovnakom úvere a pri jeho neuvedení by to neznamenoalo nič.

21. Je preukázané (aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15) že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ES nebola správna a teda zo samotného neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti.

22. Tvrdí preto, že súd prvej inštancie sa po právnej stránke nesprávne vypořiadal s relevantnými skutočnosťami, na základe / podľa ktorých je prípustný záver o bezúročnosti úveru.

23. Žalovaný namieta aj skutkové závery súdu o tom, že uzavreté zmluvy neobsahujú uvedenie konečnej splatnosti úveru. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to
a) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok,
b) spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti,

Uvedenie konečnej splatnosti treba vykladať vo vzájomných súvislostiach.

24. Zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť.

25. Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 13Co/111/2014 - 166 : "V zmysle čl.7 zmluvných dojednaní (č.1. 138) predstavuje zároveň toto oznámenie neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podľa vôle zmluvných strán teda toto oznámení tvorí súčasť zmluvy uzavretej medzi jej účastníkmi. Vychádzajúc z počtu splátok, ich splatností je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky."

26. Na základe uvedených dôvodov tvrdí, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Záver o bezúročnosti úveru odporuje vykonanému dokazovaniu a relevantným ustanoveniam právneho poriadku. Súd nesprávne ustálil aj

výšku údajného obohatenia, kedy v rozpore s každou jednotlivou zmluvou konštatuje nižšiu sumu úveru, ako bola dohodnutá a poskytnutá.

27. Žalovaný tiež namieta procesný postup konajúceho súdu, a to z dôvodu, že náležitosťou "konečná splatnosť" sa zaoberal povrchno, jednostranne a na argumenty žalovaného vôbec neprihliadal a ani neuviedol skutočnosti, ktoré by tieto argumenty žalovaného popreli.

28. Aj keď povinnosťou súdu nie je dať odpoveď na všetky tvrdenia sporových strán, podľa súdnej praxe sa vyžaduje, aby sa súd vyporiadal so špecifickými a k veci sa vzťahujúcimi tvrdeniami. Tvrdí, že argumentácia poukazujúca na relevantné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, ktoré upravuje a dotýka sa povinnosti súdu vykladať právny poriadok štátu s úniijným právom. Domnieva sa, že aj argument o zmene právnej úpravy vo vzťahu k dotknutej náležitosti je dostatočne závažným a zásadným pre to, aby súd prvej inštancie ozrejmil, z akého dôvodu by mal byť bezúročný úver zo dňa/pred dňom 30.04.2018 na základe obsahovo rovnakej zmluvy ako úver po uvedenom dátume len preto, že ide o náležitosť, ktorú úniijné právo nepozná a súčasne ani nepovoľuje členskému štátu svojvoľne zavádzať jeho uvádzanie do zmluvy ako povinnosť veriteľa.

29. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že dôvodom bezúročnosti jednotlivých úverov by malo byť aj neuvedenie predpokladov použitých pri výpočte RPMN.

30. Aj tento záver žalovaný napáda, pretože

a) článku 3., ods. 3.1 zmluvných dojednaní každej z uzavretých zmlúv: Ročnou percentuálnou mierou nákladov je sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy č. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v tejto Zmluve o RU), výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru a doby splácania.

b) bez ohľadu na uvedené, všetky údaje, z ktorých vychádza výpočet RPMN sa uvádzajú priamo v každej z jednotlivých zmlúv, kde sa uvádza suma úveru, doba splatnosti, počet splátok, výška splátky.

31. Žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti

zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu a tiež náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Alternatívne žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napádanej časti zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na nové konanie.

32. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa uviedla, že poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.05.2012, sp. zn. 1 M Cdo 11/2010).

33. Súd prvej inštancie správne posúdil všetky tri úverové zmluvy, keď dospel k záveru o absencii termínu konečnej splatnosti v týchto zmluvách. V čase uzatvorenia jednotlivých zmlúv bola predmetná náležitosť obligatórna (termín konečnej splatnosti úveru a doba trvania zmluvy), pričom ani jeden z uvedených údajov sa v zmluve nenachádza.

34. Údaj o termíne konečnej splatnosti úveru má byť uvedený presne, a to uvedením minimálne konkrétneho mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/1998, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp. zn. 5Co 165/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.05.2012, sp. zn. 1Co 30/2012, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.02.2014, sp. zn. 5Co 567/2013) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru a po jeho splatnosti má veriteľ nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj preto slúži na rozlíšenie do kedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a od kedy úroky z omeškania.

35. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani zmena zákona účinná od 01.05.2018, pretože by došlo k porušeniu princípu zákazu retroaktivity. Uvedenie údajov o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobca písomne neodsúhlasil a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu.

36. Súd prvej inštancie bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vyslovil aj na základe ďalších dôvodov, nie len absencie termínu konečnej splatnosti. Súd napr. poukázal na skutočnosť, že v zmluve absentujú predpoklady pre výpočet RPMN, čo bolo podstatnou náležitosťou zmluvy podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Táto náležitosť slúži na to, aby spotrebiteľ vedel, ktoré náklady započítal veriteľ do RPMN, resp. aby vôbec vedel, ako sa k výpočtu RPMN dopracoval a tento mohol prípadne overiť.

37. Ako už Krajský súd Trnava vo veci 23Co/259/2017 uviedol: rovnako bolo povinnosťou veriteľa uviesť v zmluve aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) citovaného zákona t.j. všetky predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo tomu tak preto, aby v prípade sporu bolo možné prepočítať (skontrolovať) ako žalobca k výške RPMN dospel. Zmluva uzavretá medzi účastníkmi síce obsahovala výšku RPMN ale určite neobsahovala predpoklady pre výpočet RPMN.

38. Ani odkaz žalovaného na zmluvné dojednania nie je dôvodný, pretože tieto nie sú súčasťou zmluvy, nakoľko žalobca s nimi nebol oboznámený (opak nebol preukázaný). V konečnom dôsledku, odkaz zmluvných dojednaní na prílohu zákona nie je absolútne dostatočný, v opačnom prípade by veriteľom stačilo uviesť, že zmluva má všetky náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

39. Napokon, žalobca poukázal aj na ďalšie dôvody bezúročnosti úveru (absencia úrokovej sadzby z dôvodu jej neplatnosti, nesprávna RPMN, poskytnutá výška úveru bola nižšia ako schválená), ktorými sa však už súd prvej inštancie nezaoberal, nakoľko mal bezúročnosť a bezpoplatkovosť preukázanú aj z iných dôvodov.

40. Súd prvej inštancie správne zistil aj výšku bezdôvodného obohatenia, pretože poskytnuté výšky úverov a preplatená suma bola v konaní nesporná - žalovaný ju počas konania nenamietal, dokonca sám potvrdil, že úver poskytol v krátenej výške, a to vzhľadom na započítanie s poplatkom za dohodu o poskytnutí služby.

41. Predmetná dohoda bola opakovane súdmi vyhlásená za neprijateľnú podmienku a teda za neplatnú, nakoľko žalobcovi je vopred vnútená služba, o ktorú sám nežiadal a v čase uzatvorenia zmluvy ani nevedel, či ju vôbec bude niekedy potrebovať.

42. Sám žalovaný považuje započítanie za súladné so zákonom, teda uznáva, že poskytol výšku úveru v nižšej výške, ako bolo dojednané v zmluve. Započítanie však nie je možné s dojednaním, ktoré predstavuje neprijateľnú podmienku, pretože takéto dojednanie je neplatné podľa ustanovenia § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Započítanie potom nemožno pohľadávku spotrebiteľa s neexistujúcou pohľadávkou dodávateľa.

43. Z vyššie uvedených dôvodov žiada odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

44. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred

jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

45. Predmetom konania bola žaloba o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia 3.376,46 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.376,46 eur od 2.12.2016 až do zaplataenia, z dôvodu, že so žalovaným uzatvorila dňa 27.4.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č 8100045045, dňa 28.1.2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500020698 a následne dňa 28.1.2013 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500020702 a na strane žalovaného prišlo k bezdôvodnému obohateniu, keďže úvery sú bezúročné a bez poplatkov.

46. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe a to v časti uloženia povinnosti 3.376,46 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.376,46 eur od 15.6.2017 do zaplataenia. Vo zvyšnej časti súd konanie zastavil.

47. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovaným, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktorý uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 3.376,46 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, v ktorej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý.

48. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom do 09.06.2013 (ďalej len ZoSÚ) zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

49. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

50. Podľa §11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y).

51. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

52. Je nevyhnutné konštatovať, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil síce stručne, avšak jeho závery sú správne. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že právny vzťah žalobkyne a žalovaného založený zmluvami o revolvingovom úvere je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Za účelom zabezpečenia čo najvyššej miery informovanosti spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom, zákonodarca stanovuje obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľské úvery poskytnuté žalovaným žalobkyni na základe uzatvorenej zmluvy č. 8100045045 zo dňa 27.4.2012, č. 8500020698 zo dňa 28.1.2013 a č. 8500020702 zo dňa 28.1.2013, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením termínu konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a predpokladov použitých pre výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j)). Súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vyhodnotil, že uvedené zmluvy neobsahujú termín konečnej splatnosti. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje. Pre naplnenie účelu zákona o spotrebiteľských úveroch je nevyhnutné, aby spotrebiteľ si bol vedomý rozsahu svojho záväzku už v čase podpisu zmluvy. K uvedeniu obsahovej náležitosti, vyžadovanej § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch,

v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy, odvolací súd uvádza, že nemožno termín konečnej splatnosti úveru nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, v akých splátkach mala žalobkyňa poskytnuté úvery platiť, okrem tejto náležitosti však Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval aj uvedenie termínu konečnej splatnosti, keď žiaden takýto termín v zmluvách uvedený nie je. Účelom úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo vyjasniť postavenie spotrebiteľa, teda dať mu informáciu o tom, dokedy bude zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou trvať. Teda je potrebné tento termín konečnej splatnosti úveru uviesť minimálne v rozsahu mesiaca a roka a pokiaľ sa takýto údaj v uzatvorenej zmluve neuvádza, správny je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z. z.). Pokiaľ odvolateľ poukazoval na znenie článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, a na to, že s uvádzaním alebo neuvádzaním termínu konečnej splatnosti nie je možné v zmysle záverov Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 vyvodzovať záver o bezúročnosti úveru, odvolací súd sa s touto námietkou nestotožňuje.

53. Povinnosťou žalovaného ako dodávateľa bolo uviesť podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda aj údaj o konečnej splatnosti úveru, dostatočne prehľadne spolu s ostatnými náležitosťami zmluvy. Aj keď možno pripustiť výklad, že termín konečnej splatnosti nemusí byť uvedený konkrétnym dátumom, zároveň musí byť uvedený takým spôsobom, ktorý umožní priemernému spotrebiteľovi bez ďalších úkonov mať jasnú predstavu o tom, kedy nastane konečná splatnosť úveru. Tento údaj je podstatný, jasne stanovuje časový rámec trvania úverového vzťahu, pre spotrebiteľa je dôležité vedieť, ako dlho bude úverový vzťah trvať a kedy presne nastane konečná splatnosť úveru. Navyiac odvolací súd poznamenáva, že nie sú žiadne pochybnosti o tom, že predmetné zmluvy boli uzavreté medzi podnikateľom a spotrebiteľom a že majú podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač. Teda spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, podľa svojej predstavy naformuloval alebo zmluvný vzťah nevznikne. Nemali by byť tiež pochybnosti, že za takéhoto stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu.

54. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že predmetné zmluvy majú všetky podstatné náležitosti, odvolací súd ešte uvádza, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSU), a nič by preto, v prípade poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve. Rovnako na závere, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktno, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžadoval, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotné zmluvy neobsahujú údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín.

55. Súd prvej inštancie vyhodnotil na základe vykonaného dokazovania úver poskytnutý na základe úverových zmlúv za bezúročný a bez poplatkov aj z dôvodu, že zmluvy neobsahovali podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z. z., to je, že v zmluvách absentujú predpoklady použité pre výpočet RPMN. Tento záver súdu prvej inštancie taktiež bol správny, nakoľko v zmysle zákona ide o podstatnú náležitosť, ktoré zmluvy mali obsahovať. Ich absencia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, avšak pre záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov, postačí čo i len jedna chýbajúca náležitosť, preto bolo už bezvýznamné a nevhodné zaoberať sa ďalšími dôvodmi pre vyslovenie takéhoto záveru.

56. Žalovaný namietal aj to, že súd nesprávne ustálil aj výšku údajného obohatenia, kedy v rozpore s každou jednotlivou zmluvou konštatuje nižšiu sumu úveru, ako bola dohodnutá a poskytnutá. Táto odvolacia námietka taktiež nie je dôvodná. Žalobkyňa vo vyjadrení z 5.5.2016 uviedla, na akú sumu zneli úverové zmluvy a akú skutočnú sumu (úver) žalobkyňa obdržala. Uvedené tvrdené žalobkyne žalovaný

nespochybnil, aj keď podľa jeho tvrdenia rozdiel predstavuje poplatok, ktorý si žalovaný započítal. To však nič nemení na tom, že v skutočnosti bola žalovaným vyplatená suma ňou tvrdená, preto výpočet súdu prvej inštancie o výške bezdôvodného obohatenia bol správny.

57. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

58. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny v napadnutej časti výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania potvrdil.

59. Žalobkyňa má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, nakoľko bola v odvolacom konaní úspešná. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

60. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).